

VÁCLAV HUBINGER

**DIPLOMATICKÉ
THEATRUM MUNDI**

VÁCLAV HUBINGER

**DIPLOMATICKÉ
THEATRUM MUNDI**

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © Václav Hubinger, 2017
Photos © MZV ČR, Václav Hubinger, 2017
Cover © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-430-5 (pdf)

Obsah

Úvod

Jak se stát diplomatem

Diplomati kariérní a „ti ostatní“

Politické nominace

Kdo je to velvyslanec?

Jací jsou aneb Velvyslanec jako „zvláštní případ“ diplomata

Bizarní hádka

Nástup do funkce

Dárky

Velvyslanec jako „jiný“

Rodina a nejbližší

Přátelé: staří, noví, zahraniční

Volný čas

Diplomacie

Novináři a práce s médii

Diplomacie bilaterální a multilaterální

Evropská služba pro vnější činnost

Diplomacie s přívlastky

Ekonomická diplomacie

„Otevírání dveří“

Různé druhy diplomacie

Diplomatická praxe

Kdo je to diplomat a co dělá

Diplomati

Kariérní diplomat

Specialisté a univerzalisté

Kdo je lepší diplomat – politik, nebo odborník?

Příprava na vyslání

Odchod do výslužby a co dál

Kultura v diplomacii

Diplomatická kultura

Transkulturní dialog a umění interpretace

Hráči

Velvyslanec a jeho tým

Velvyslanec a místní síly

Velvyslanec a politikové

Politikové vlastní země a cizích zemí

Zahraniční politika

Ministerstvo zahraničí

Vytváření, udržování a změny sítě ZÚ

Jak se má diplomacie k zahraniční politice státu

Protokol

Protokol a etiketa

Výsady a imunity

Diplomacie na hraně a za čarou

Ach ti velvyslanci...

Epilog

Literatura

Obrazová příloha

Úvod

Není většího hřiště, než je náš svět. Zahrnuje nejen planetu Zemi s jejím nerostným bohatstvím, geografii, politickým rozčleněním, vodou, ovzduším a souší, ale i Měsíc a celý vesmír. Všechno je to součástí různých mezinárodních dohod, konvencí nebo konfliktů, a ve všech případech je to předmětem diplomatických jednání. Předmětem různých ujednání nejsou jen přírodní jevy nebo procesy politické, ale i lidské konání doslova všeho druhu. Od činností praktických a předmětných (výroba, doprava a podobně) po činnosti symbolické, které se odehrávají třeba jen v lidské mysli.

Ze všech profesí, na něž jsem si dokázal vzpomenout a o kterých jsem kdy slyšel, je jen jedna, jež toto hřiště používá celé, stále a se vším všudy. Té profesi se říká diplomacie a těm, kdo ji provozují, se říká diplomati. Používají a zahrnují do svých aktivit celý svět nikoli jen ve smyslu prostorovém, ale i v jeho dimenzi historické, politické a symbolické.

Stejně jako ševci nebo pekaři nežijí jen ve svém vlastním světě, neuzavírají se do něj ani diplomati. Z podstaty diplomatické profese a její náplně vyplývá, že profesionální svět diplomatů je významně rozlehlejší, než jsou světy ostatních profesí. Prolíná se s jejich světem soukromým a – na rozdíl od mnoha jiných profesí – výsledky diplomatického úsilí ovlivňují nejen osobní kariéru každého diplomata, ale i politický a ekonomický kontext, v němž žije jako privátní osoba.

Není snadné to popsat a asi není snadné to plně procítit z pozice člověka, který se nikdy v diplomatickém prostředí nepohyboval. Sice se nedá říci, že každý diplomat permanentně pociťuje na svých rame-

nou váhu světa a jeho budoucnosti, ale pocit zodpovědnosti třeba jen za nepatrnou výšeč politiky je všudypřítomný a není před ním úniku. Takzvaná vysoká politika je jen malou částí světa diplomata, někteří se k ní za celou kariéru v podstatě ani nepřiblíží, a přece i na nich záleží, jak bude jejich země vnímána v zahraničí a jak bude v permanentním politickém boji úspěšná. Jsou také herci a jako u herců se i u diplomatů stále hodnotí jejich mluva, jejich kostým a elegance gest. Dokonce na ně režisér také někdy doopravdy křičí. Jakmile jednou někdo vstoupí do těchto podivných vod, musí se jim zcela podřídit. Jedinou alternativou je vrátit se zpátky na břeh a sledovat, jak si ostatní v tom proudu počínají.

Snažil jsem se podat pravdivý obraz diplomacie v té podobě, jak jsem ji zažil a prožíval během dvaceti let (říjen 1994 – únor 2015), kdy jsem působil jako diplomat na ministerstvu zahraničí a na našich zastupitelských úřadech v zahraničí. Tam, kde obecně popisují, co a jak se obvykle dělá, mluvím spíš o ideálním stavu, který ve skutečnosti skoro nikde neexistuje. Realita je vždycky mnohem pestřejší než jakákoli příručka. On totiž „lidský faktor“ dokáže udělat dobrodružství i z počítání prázdných šanonů ve skladu.

Tato kniha v žádném případě nejsou „paměť“. Není to ani praktická příručka a rovněž to není soubor zábavných nebo tragických příběhů ze života. Je všechno toto dohromady, jak už to v životě bývá. Určitou neobvyklostí je snad to, že nabízí pohled diplomata nejen na divadlo diplomatické, ale i na divadlo okolního světa, v němž diplomat žije a pracuje, a bez kterého by jeho práce ztrácela smysl.

Diplomacie je v té podobě, jak ji vnímá veřejnost a často i politické, poměrně konzervativní. Jsou pro to dobré důvody, na které ještě přijde řeč. Tím hlavním je, že diplomati musí být v mezinárodním prostředí identifikovatelní, jejich rutinní činnosti musí být předvídatelné. Zdánlivé projevy nmodernosti a koženosti je zbavují nutnosti vždy znovu a znovu přizpůsobovat své chování druhé straně. Jejich konzervativismus je vysoce funkční – diplomati si musí udržovat svou etnickou a kulturní neutrálnost a bezpříznakovost. V opačném případě by byla ohrožena jejich kredibilita jakožto zprostředkovatelů

a stali by se „straníky“. Adaptabilitu, improvizaci a překvapivá řešení si diplomat schovává a používá je pouze v případě potřeby. Druhá strana to ani nemusí postřehnout.

Diplomacie sice působí navenek konzervativně, ale v žádném případě není neměnná. Jako se proměňuje politika, její výkon a nositelé v čase a v kontextu měnících se souvislostí a stavů, mění se i diplomacie.

Příručky, učebnice a encyklopedie diplomacie jsou to, co bych slovy L. Smolina nazval „diplomacie v krabici“.¹ Myslím tím z analytických důvodů vypreparovanou část reality podanou bez nesčetných dalších souvislostí tak, aby byla vůbec srozumitelná a aby byla funkční v další „krabici“, již tvoří svět mezinárodní politiky. Vše, co je v krabici o diplomacii řečeno, platí pouze v její krabici. V libovolné další, ke které se vztahuje, si už realita vyžaduje nesčetné modifikace a výjimky.

Příručky a učebnice popisují ideální stav, žádoucí podobu. Jejich účelem je vložit do hlav čtenářů ideální představu. Autoři jsou si totiž dobře vědomi, že realita „tam venku“ si ty schopnější už sama do-tvoří tak, aby ve skutečném světě nejen přežili, ale i něco dokázali. Jak ukazují memoáry diplomatů a politiků, každodenní skutečnost je vždy podstatně barvitější, zajímavější a méně předvídatelná.

Mohl jsem volit přístup spíše akademický (analytický a interpretační), ale to by nebavilo ani mne, ani čtenáře. Mohl jsem volit přístup spíše literární (čili v podstatě velice individuální pohled), ale pak by jakákoli má výpověď ztratila nezbytnou míru reálnosti a pravdivosti.

Z mnoha důvodů jsem se rozhodl pro přístup praktický. Chci ukázat diplomacii a diplomaty v podobě co možná nejbližší skutečnosti. Snažil jsem se podat popis profese, přiměřenou analýzu, a snažil jsem se čtenáře zaujmout.

---

¹ SMOLIN, Lee: *Znovuzrozený čas*, Praha: Argo – Dokořán 2015, s. 56–62; autor se takto vyjadřuje o fyzice v té podobě, jak je prezentována studentům a laické veřejnosti. Jeho příklad se dá dobře vztáhnout na všechny obory lidské činnosti, mají-li být srozumitelně ukázány a vysvětleny laikům.

Mou ambicí bylo sestavit zajímavé čtení pro všechny, kdo se o diplomacii zajímají jako o způsob života určité profesní skupiny a jako o způsob komunikace mezi lidmi, státy a vládami. Snažil jsem se pro to svá tvrzení ilustrovat praktickými a skutečnými případy. Ani jsem se nepokoušel pokrýt celou šíři diplomatické reality, ale zaměřil jsem se na ty aspekty, o kterých mám co říci a které mne samotného zajímaly.

Skutečné historicky, které v textu pochopitelně nemohou chybět a které ukazují, jaké je to „doopravdy“, jsou někdy příběhy mé, někdy mých českých i zahraničních kolegů. Někdy jsou z doby mého působení v zahraniční službě, jindy jsou vylovené z archivu. V naprosté většině případů neuvádím jména účastníků a pokud možno ani zemi, ze které pocházeli a přesné časové zařazení, protože to většinou není podstatná okolnost. Diplomát by neměl lhát, ale proto ještě nemusí říkat vše.

Nelze samozřejmě jedním pohledem zahrnout pohledy těch ostatních, nelze zachytit všechny nuance a nesčetnou škálu situací, ve kterých se diplomat ocitá. Vycházím z toho, jak jsem tuto profesi a své kolegy měl možnost poznat. Vstoupil jsem do diplomacie v době, kdy zahraniční služba České republiky stále ještě vznikala, a odešel jsem do výslužby ve fázi, kdy už jsem sám nechtěl pokračovat. Obojí – příchod i odchod – bylo mou volbou a nelitoval jsem ani v jediném okamžiku svého rozhodnutí. Toho prvního ani toho posledního.

Chtěl jsem ve svém *Theatru* vystoupit z krabice do reálného světa, jehož je diplomacie součástí a v němž není ve skutečnosti nijak opouzdřena. Svět do ní vstupuje a ona vstupuje do něj v dynamické interakci, jako to činí všechny ostatní obory lidské činnosti, od nejvznešenějších po ty nejhorší a nejubožejší. Diplomacie je funkční částí světa lidí, je živá, proměnlivá a mimo sféru diplomacie a zahraniční politiky dost nepřesně chápaná. Okolí na ni hledí s obdivem, úctou, podezřením, pohrdáním i nezájmem. To ovšem v nějaké míře postihuje všechny profese, které jsou přítomny ve veřejném prostoru, takže se vlastně není čemu divit.

Detailně – zevnitř i zvenčí – jsem poznal jen naši zahraniční službu. U těch ostatních jsem poznal mnoho lidí v různých funkcích na ministerstvech i na misích v zahraničí. To ale není dost na to, abych mohl skutečně zevrubně hodnotit kteroukoli jednotlivou službu. Je spousta detailů, které z různých důvodů nezmiňuji, jež mohou podstatným způsobem ovlivnit názor jednotlivce na tu kterou službu a třeba tento názor i dost významně pokřivit. Vím příliš dobře z každodenního kontaktu se zahraničními kolegy, že jejich zkušenosti často připomínají ty moje. Říká se, že na druhém břehu je tráva vždycky zelenější, ale realita na naší straně se zpravidla příliš neliší od skutečnosti, jak ji prožívají ti, kdo žijí na druhém, zdánlivě hezčím břehu.

Pokud jde o současnou zahraniční službu České republiky, může ve srovnání s lety devadesátými vzniknout dojem, že čím víc času uplynulo, tím se stává bezbarvější. Je to v první řadě proto, že dnes je mnohem podobnější standardním zahraničním službám a je efektivnější z čistě byrokratického pohledu. Sice se z diplomacie postupně vytratily výrazné akademické a bohémské osobnosti, ale to je přirozené. Revoluční doba kladla na lidi jiné požadavky než doba dnešní a bylo třeba rychle zaplnit prostor uvolněný těmi, pro které ve službě demokratickému státu nebylo místo. Naše současná zahraniční služba je v zásadě stabilizovaná, takže ani případné zásahy politicky výraznějšího ministra nenadělají škodu, jež by se po jeho odchodu nedala napravit.

Byl bych také rád, kdyby si čtenář uvědomil jednu prostou pravdu. Jako v každé profesi je i v diplomacii několik skvělých jedinců, vysoký počet výborně kvalifikovaných a obvykle i nadšených lidí, ale samozřejmě nechybí ani ti, kteří se jen vezou a snaží se vyhýbat všemu, co zavání osobní iniciativou, pracovním vypětím a povinnostmi po pracovní době. Z každé skupiny jsem jich za ty roky poznal dost. Rád jsem spolupracoval s kolegyněmi a kolegy o generaci i více mladšími. Nejen kvůli jejich výkonnosti, ale především pro jejich snahu a motivaci dostat se vždy o stupeň výše. Jejich energie se stávala mou energií a bylo nám to ku prospěchu všem.

Naše diplomacie je v mnoha směrech prostě evropská. To je dobře a není na tom třeba nic měnit. Nemějte proto ani pozitivní, ani negativní iluze o naší zahraniční službě, a nepřisuzujte jí vlastnosti a schopnosti, které nemá a nikdy mít nebude. Věnujte jí ale uznání vždy, když si to zaslouhuje. Věřte, že to přese všechno bývá častěji, než by kdokoli z laiků tušil.

Jak se stát diplomatem

Nikdo se diplomatem, natož velvyslancem, nerodí. Platilo to už v nejstarších dobách existence diplomacie, kdy se dědilo postavení panovníka, ale nedědilo se postavení a práce diplomata. Král byl ze své podstaty neomylný a všemocný. Jeho diplomat, pověřovaný předáváním poselství a vyjednáváním s „cizí mocí“, musel vystačit se svými lidskými schopnostmi. Od začátku se ukazovalo jako výhodné pověřovat diplomatickými úkoly ty, kdo na ně stačili. V zásadě se nehledělo na jejich původ, ale na jejich profesionální kvality.² Také asi nepůjdete k lékaři jen proto, že lékařem byl i jeho otec, ale proto, že věříte v jeho schopnosti.

V takzvaných standardních zemích, tedy v těch, které mají mimo jiné také dlouhodobě stabilizovanou a dobře fungující zahraniční službu, jsou pro budoucí diplomaty a velvyslance stanoveny poměrně jasné vstupní podmínky. Za totality pod vládou komunistické strany u nás byly podmínky a kvalifikační předpoklady poněkud jiné, než je tomu dnes, kdy jsou srovnatelné s jinými zeměmi.

Dnešní zájemce o práci v diplomacii musí mít ukončenou vysokou školu a musí být dobře jazykově vybaven. Pokud projde zkouškami a je přijat na Diplomatickou akademii, dostane se mu ještě zhruba dvouletého specializovaného vzdělání a pak může začít pracovat. Když vydrží dost dlouho, když bude skutečně dobrý a když bude mít

---

² Dobrým příkladem, který mne osobně okouznil, byl Péro da Covilhã, člověk „bez původu“, který na konci 15. století působil jako portugalský diplomat a vyzvědač v severní Africe, objevil cestu do Indie přes Sinaj a východní Afriku a objevil bájnou „zemi kněze Jana“, v níž už jako starý muž ještě dobře posloužil svému králi a jeho vyslancům (HUBINGER, V.: *Špion čtyř králů*. Praha 2014).

i trochu potřebného štěstí, může se po zhruba dvaceti letech služby stát i vysokým diplomatem, třeba i velvyslancem.

V době, kdy jsem do diplomacie vstoupil já, bylo téměř vše jinak než dnes a než předtím. O tom „předtím“ mám jen nepatrnou znalost, zato ale z osobní zkušenosti.

Na začátku léta roku 1974 jsem dokončil studia a začal jsem se zabývat tím, kde vlastně budu pracovat. Několik měsíců jsem se marně pokoušel sehnat práci odpovídající mému vzdělání a aspoň částečně splňující mé představy o tom, čím bych se chtěl stát. Po několika marných pokusech v různých výrobních a obchodních podnicích a už bez jakýchkoli iluzí jsem se rozhodl trochu si svou v podstatě beznadějnou situaci osladit. Smluvil jsem si schůzku na personálním odboru tehdejšího federálního ministerstva zahraničních věcí. Věděl jsem z předchozích pokusů, že jsem předem odsouzen k dalšímu neúspěchu. Doufal jsem ale, že to konečně uslyším bez zbytečných okolků.

Jako dnes, i tehdy sídlil příslušný odbor ve čtvrtém patře Janákovy přístavby Černínského paláce, jenom místo „pers“ se mu říkalo „kádrovka“. Která kancelář na dlouhé chodbě to byla, si už nepamatuji, ale čekal mne tam obtloustlý soudruh bez saka, jen v košili, jemuž se přes statný trup klenuly široké módní kšandy. Kávu jsem nedostal, ale mluvil se mnou celkem přátelsky. Když jsem mu sdělil, že jsem absolventem oboru indonéština a že by mne zajímala práce na ministerstvu, vytáhl tlustý diář a dělal si poznámky z toho, co jsem mu o sobě pověděl. Na závěr vážně pokýval hlavou a zamyšleně mi řekl: „To viete, v lete sa nám vracia súdruhovia z Moskvy, ale uvidíme. Do týždňa vás zavolám.“

Když jsem odcházel prostornou chodbou k dodnes funkčnímu paternosteru, uzavřel jsem sám se sebou sázku, že nezavolá. Sázku jsem vyhrál, nevolal ani druhý týden, a tak jsem mu zavolal sám. „Á, to ste vy...“, pravil. „Ano, to jsem já. Vy jste mi slíbil zavolat a nevolal jste,“ odpověděl jsem a intonací druhé věty jsem naznačil otazník. Chvilí mlčel a pak řekl: „No ale vy ste mi nepovedal tam tie veci.“ Měl pravdu, bylo toho dost, co jsem mu neřekl, a i proto jsem věděl předem,

že svou sázku nemohu prohrát. „Jaké věci?“ zeptal jsem se zvědavě. „A veď vy víete,“ odpověděl a zavěsil.

Pro mne tím celá epizoda skončila a dalších šestnáct let mne ani nenapadlo, že bych se na stejné chodbě mohl ještě někdy ocitnout. Nebyl jsem v KSČ, nestudoval jsem v Moskvě a ani jsem neměl chuť se někdy se „zamiňáky“³ zaplést. Vídal jsem je, jak si ve svých tesilových oblecích odskakují do hospody U černého vola na pivo, čímž mimochodem proslulého Vola na dlouhá léta zneprístupnili všem, kdo nebyli jejích krve.

Od mého setkání s kádrovákem uplynulo mnoho let a koncem roku 1990 jsem se přihlásil do konkursu na totéž ministerstvo, stále ještě federální. Konkurs se odehrál začátkem dubna 1991, jen pár dní poté, co jsem se vrátil z dvouměsíčního pobytu na Kent University v Canterbury. Hladce jsem prošel a ještě ten den mi bylo nabídnuto, abych nastoupil na MZV s výhledem brzkého výjezdu do zahraničí. Potěšilo mne to, ale zdvořile jsem nabídku odmítl. Mezi podáním přihlášky a konáním konkursu se toho pro mne hodně změnilo. Moje akademická budoucnost vypadala skvěle, pracoval jsem v oboru, který jsem měl rád, a rozhodl jsem se, že zůstanu v akademickém světě. Jenže časem mne potkalo to, co se občas stává – po dalších téměř čtyřech hektických letech jsem prostě vyhořel.

Byly to opravdu hodně intenzivní roky. Kromě práce v domovské instituci a výuky na několika pražských fakultách jsem měl za sebou organizaci 2. konference EASA (Evropské asociace sociálních antropologů) v Praze, byl jsem na mnoha jiných konferencích, stal jsem se členem výkonného výboru EASA, byl jsem zakládajícím členem Evropské asociace pro studium jihovýchodní Asie, měl jsem za sebou

---

³ Předválečnému ministerstvu zahraničí se říkalo zahraniční ministerstvo. Z toho vzniklo zkrácené „zamini“, což je podstatné jméno středního rodu v jednotném čísle (obdobou bylo „obzamini“, které už vyšlo z užívání; říkalo se tak ministerstvu zahraničního obchodu). Musím to zde zdůraznit, protože postupem let a lidskou jazykovou nedbalostí se z toho stalo podstatné jméno ženského rodu v množném čísle. Můžete proto i na zamini slyšet zpotvořeniny typu „na zaminách“. Kolegové, vždy a za všech okolností „na zamini“, ať už otázka zněla „kde?“ nebo „kam?“!

měsíční pobyt na EHESS v Paříži a přednášky na řadě evropských univerzit. Doba si žádala radikální činy a já jsem měl pocit, že to tak má být. Pak jsem přešel z Akademie věd na Filozofickou fakultu UK a tím nastala má přeměna ze Šavla v Pavla. Vydržel jsem jen jeden školní rok a odešel jsem. Prostě už jsem nemohl dál. Poslední kapkou pro mne byl masakr uchazečů o studium při přijímacích zkouškách. Nechtěl jsem to už nikdy zažít. Rozloučil jsem se s kolegy a před prázdninami jsem své pedagogické účinkování skončil. Jenže co dál?

Strávil jsem dvacet let v akademických institucích, které nejsou úplně nejlepší přípravou pro praktický každodenní život v mimoakademické sféře. Zkusmo jsem se poptal na ministerstvu zahraničí. K mému údivu byly výsledky onoho konkurzu stále platné a stále jsem byl veden v rezervách. Dne 1. října 1994 jsem tedy vstoupil hlavním vchodem do Černínského paláce. Doba mi přála, všechno se měnilo za pochodu, staří odcházeli a noví přicházeli, a tak jsem byl v listopadu 1995 nominován na post velvyslance ve Vietnamu. Nakonec se to zvrtilo tak, že jsem v září 1996 místo do Hanoje odjel do Lisabonu a má přeměna z akademického specialisty na problematiku etnicity, nacionalismu a na jihovýchodní Asii v univerzálního diplomata byla téměř dokonána. Poslední fáze mé totální přeměny v diplomata trvala ještě dobrých deset let. Dnes je to už jedno – jako akademik i jako diplomat jsem „bývalý“, a tak nemusím řešit otázku, co z toho jsem víc.

Podobným způsobem se do zahraniční služby dostalo na začátku devadesátých let víc osob z akademické sféry i z jiných, veskrze nediplomatických oblastí. Jaké to bylo v letech těsně předcházejících mému nástupu do velvyslanceckého kolečka, docela dobře vypovídají knížky a články mých bývalých kolegů.⁴ Zkušenost každého z nás byla trošku jiná, každý z nás se na své působení také dívá trochu jinak, ale co do faktografie jsou všechny příběhy stejně hodnotné.

---

⁴ Například Petr Skalník, Jan Drábek, Jaroslav Šedivý, Vladimír Klíma nebo Pavel Jajtner; viz jejich práce uvedené v soupisu literatury.

Byla to svým způsobem herojská doba, všichni jsme se za pochodu učili, jak se dělá diplomacie. Samozřejmě jsme také museli korigovat i své vlastní představy, které se často s realitou poněkud rozcházely. Netrpím nijak zvlášť staromilstvím, ale byla to i doba silné kolegiality a silného společného pocitu zodpovědnosti. Byli jsme tým, ne sice úplně sourodý, ale hodně jsme spolu mluvili, hodně jsme se jeden od druhého naučili a všichni, i ti, které jsem zde nejmenoval, své práci věnovali veškeré své síly. Dnes je samozřejmě doba úplně jiná, za ty desítky let se naše zahraniční služba standardizovala a její výkon už méně odráží individualitu nejen velvyslance, ale všech řídicích pracovníků ministerstva.